

HIPHOP —HADA

Tự truyện của Rap Monster

S P E C K O F D U S T

Hình ảnh trích từ cuốn sách Hiphophada

HIPHOPHADA là cuốn sách tập hợp tự truyện của rất nhiều rapper Hàn Quốc, Rap Monster là một trong số đó.

Tự truyện của Rap Monster kể về tuổi thơ và quá trình âm nhạc thành hình, thành một phần không thể thiếu trong cuộc sống.

Bản dịch tiếng Anh từ Papercrowns.
Bản dịch tiếng Việt từ Speck of Dust.
Vui lòng không re-up.

01

Tôi sinh vào năm 1994, và đã sống ở Seoul cho đến tận lúc lên bốn. Ba mẹ tôi lặn lội lên Seoul những ngày còn chưa tìm được chỗ đứng cho bản thân mình, và sau một thời gian dài sống trong khó khăn, họ muốn sống ổn định hơn nên cả gia đình chúng tôi trở về Ilsan. Cho nên căn nhà chính của gia đình tôi vẫn nằm ở Ilsan đấy. Ngay từ những ngày còn nhỏ, thiên hướng tính cách tôi đã hướng về phía văn thơ nhiều hơn so với toán và khoa học. Bản thân tôi chú tâm nhiều hơn đến môn xã hội, tiếng Anh, Hàn ngữ và văn học. Tôi đã luôn nghĩ đến việc phải viết ra những câu từ văn mỹ từ đầy tính thuyết phục khi học tiểu học, tôi có cái thôi thúc rằng mình phải sáng tác. Ở độ tuổi ngày ấy của tôi mà nói, tôi cảm thấy mình đọc nhiều hơn chúng bạn, đặc biệt là sách cổ và tiểu sử về những nhân vật nổi tiếng, tôi thật sự đọc khá nhiều. Có lần tôi đã bảo mẹ mua cho mình trọn bộ 100 cuốn sách như vậy, thỉnh thoảng bây giờ tôi lại nhớ về những ngày ấy. Gần đây tôi đọc những cuốn sách mới nổi, nhưng việc tiếp nhận được chúng rất khác, vì vậy tôi bỗng nhiên tôi nhận ra mình cần phải quay về đọc sách cổ điển.

Cho đến khi âm nhạc tự thành hình, trở thành một phần trong cuộc đời tôi, trước đó tôi chỉ biết đi học và chơi game mà thôi. Ngày đó nếu như không quá chú tâm vào trò chơi điện tử, có lẽ tôi đã làm được một điều gì đó hoàn toàn khác biệt. Cuộc đời tôi đơn giản là cứ vậy mà trưởng thành thôi. Ba mẹ nuôi dạy tôi rất tốt, cho nên tôi nào có biết thế nào là lạc lối bao giờ. Tôi đã cự cãi với mẹ rất nhiều lần về chuyện âm nhạc, nhưng hiện giờ tôi đang đeo đuổi âm nhạc với một thái độ chân thành nên dĩ nhiên là mẹ tôi cũng hài lòng thôi. Ngày nhỏ, có vẻ tôi đã làm rất nhiều thứ có vẻ như mô phạm. Tôi rất hay được nhận giải vì những bài thơ hay những bài văn tôi viết. Tôi thật sự đã thực tâm nghĩ đến việc bước vào ngành văn học. Thế nhưng cũng có nhiều người như tôi, theo đuổi ngành ấy, và tôi thì không mong muốn sống một cuộc đời cam go thử thách, cho nên tôi cứ gắng mà học vậy. Cứ thế tôi cũng may mắn đạt được hạng nhất rồi hạng hai liên tục, thế là tôi lại nghĩ về việc, giờ theo ngành kinh tế hay học văn chương đây.

Giờ thì đóng cửa rồi, nhưng hồi đó có một cộng đồng nơi mà những kẻ lính mới tò te có thể gặp gỡ nhau. (1) Nếu được thăng hạng thì sẽ được tặng một bằng chứng nhận, và cái hồi tôi lớp 4 lớp 5 ấy, tôi chơi điện tử nhiều

(1) Cyworld, một trang mạng xã hội Hàn Quốc tương tự blog360 của Việt Nam ngày trước.

vì muốn có được cái bằng khen tặng thưởng ấy (cười). Ấy cũng là khoảng thời gian mà tôi phần nào được công nhận. Tôi viết một bài thơ theo hình dạng một viên kim cương. Thật lòng thì, nghĩ lại thì nó cũng không hẳn là một bài thơ, chẳng qua là tôi xếp nó theo hình dạng kim cương mà thôi (cười). Nếu cậu được chọn cho danh hiệu ‘Nhà thơ tài nhất của tháng’ ba lần thì cậu sẽ trở thành ‘nhà thơ xanh.’ Và thế là tôi đã được công nhận khi trở thành ‘nhà thơ xanh’ của trang đó. Nếu thành ‘nhà thơ xanh’ thì sẽ được sở hữu hẳn một bảng riêng để đăng thơ của mình nữa cơ. Mà nếu sở hữu bảng riêng thì lượt xem sẽ cao phết đấy. Thế là năm ấy, tôi cứ làm thơ và trở thành nhà thơ xanh như thế. Lắm lúc tôi tự hỏi, liệu ngày ấy những dòng thơ kia được đệm nhạc thì có khi nào nó sẽ trở thành lyrics của tôi không.

Năm 2006, Epik High hyung ra mắt với Fly và chiến thắng hạng nhất trên chương trình âm nhạc. Dĩ nhiên là trước đó thì bài Good Life của Tiger JK hyung cũng hạng nhất, nhưng sự đối lập này dâng lên như thủy triều, bởi đó là một ca khúc hiphop được hạng đầu. Và nó hay lắm, cách họ rap ấy, thực tươi mới làm sao. Thế là tôi có suy nghĩ ‘À thì ra người ta cũng có thể truyền tải câu chuyện của chính mình theo cách thế này.’ Ở lớp, tôi cũng biết vài

*Lắm lúc tôi tự hỏi, liệu ngày ấy
những dòng thơ kia được đệm nhạc
thì có khi nào nó sẽ trở thành
lyrics của tôi không.*

người bạn mê rap, nhưng có cậu bạn mà tôi thân từ khi tôi mới bốn tuổi, cậu ấy mê lắm. Và nhờ cậu ấy, tôi rốt cuộc đã nghe Garion và Outsider, cũng như các nghệ sĩ như Nas và Jay Z, và quả thực, ấy là một cú shock lớn. Tôi đã nghĩ ‘Thì ra họ có thể kể về câu chuyện của bản thân như vậy, và cách họ kể chúng còn có thể trở thành âm nhạc.’

Ngày tôi học tiểu học, có rất nhiều sự khó khăn mập mờ hiện hữu, như cô bạn gái tôi thầm thích, những bài kiểm tra cuối kì, những chuyến đi nghỉ ngắn ngày, và chuyện tôi cãi nhau với mẹ, nhiều lắm. Dù lúc đó còn nhỏ thế nào, còn trẻ thế nào, thì những chuyện như thế cũng vô cùng khó khăn, cũng giống như khó khăn đối với người lớn vậy. Tôi đã nghĩ những chuyện như thế sao mà khó khăn quá đối với mình, nhưng tôi chắc chắn cảm nhận được rằng ca khúc Fly ấy khiến tôi an yên vô cùng. Tôi cảm nhận được thứ sức mạnh ấy. Trái ngược hẳn với thể loại chứa đựng tầng lớp hàm ý như thơ ca hay trữ tình, rap chủ yếu theo chiều tiên phong sôi nổi, và tôi cảm thấy thứ sức mạnh vĩ đại ấy chảy tràn trong sự đối lập này. Nếu trước kia tôi chỉ lắng nghe giai điệu thì kể từ lúc nhận thức được điều ấy, tôi bắt đầu chú tâm vào ca từ.

Thực lòng thì hồi đó tôi rất thích ballad. Là khoảng thời gian mà kiểu cách hát kiểu cao bồi rất thịnh hành, và những người theo đuổi phong cách ấy thực sự rất là ngẫu đấy. Nhưng mà rõ ràng là tôi hát không được, nên tôi đã thử rap xem sao, có khi lại có con đường cho mình không chừng. Với hiphop mà nói, ca từ được chấp bút như thể người ta đang dốc cạn tâm hồn mình. Ngày đó giáo viên chủ nhiệm của tôi còn trẻ măng, nên tôi đã hỏi thầy về việc ấy. Thầy cho tôi nghe Eminem, và nói với tôi rằng người này đã thành công bởi anh đã cất tiếng về câu chuyện cuộc đời mình. Mặc dù ca từ Eminem viết ra không phù hợp với độ tuổi của tôi vào thời điểm đó, nhưng chúng tuyệt lắm. Và thế là tôi đã in ra, rồi bắt chước rap theo mỗi ngày. Ngay cả khi tắm cũng rap theo nữa. Tôi đã cảm thấy rất hào hứng về việc cứ bắt chước và cho bạn tôi nghe, thế rồi tôi còn được biểu diễn ở lễ hội trường.

Năm 2007 tôi chính thức trở thành học sinh trung học năm nhất, cũng là lúc tôi bắt đầu những hoạt động hội nhóm lần đầu tiên. Có một cộng đồng hiphop dành cho những đứa chân ướt chân ráo. Tôi thuyết phục mẹ và tôi mua một cái mic, cũng là lần đầu tôi đặt bút viết lời ca, và dùng phần mềm

Nhưng mà rõ ràng là tôi hát không được, nên tôi đã thử rap xem sao, có khi lại có con đường cho mình không chừng.

Với hiphop mà nói, ca từ được chấp bút như thể người ta đang dốc cạn tâm hồn mình.

Cool Edit ghi lại bản thu âm đầu tiên. Sau này tôi có nhìn lại những ca từ tôi viết ngày ấy, nhưng tôi không biết là lúc ấy tôi đang viết về cái gì nữa (cười). Viết ra những từ mà bản thân sau này chẳng hiểu nổi. Tôi nghĩ có lẽ mình đọc được trong cuốn sách nào đó nên mới viết ra chẳng. Tại sao một thằng nhóc mới vào năm nhất trung học lại dùng từ 'secondary' thế nhỉ (cười). Thế là tôi đã tìm hiểu về nghĩa của từ đó trong từ điển. Tôi nghĩ chẳng qua mình muốn thể hiện cái bài hát trẻ con này một cách thật ngẫu mà thôi. Tôi muốn trở thành một người viết lời như Tablo hyung mà. Tablo và MC Meta là hai hình mẫu lý tưởng của tôi. Khoảng thời gian đó tôi cũng khá được đề ý trong cộng đồng hiphop nghiệp dư kia, cứ nhiên tôi nghĩ hẳn mình sẽ trở thành ai đó vĩ đại (cười). Tôi tổ chức concert đầu tiên của mình năm 2008. Tôi đã thử UMF nhưng đã thất bại, rồi lúc ấy tôi mới nhận ra, thì ra bản thân cũng không quá vĩ đại như mình vẫn luôn tưởng.

Năm 2009, tôi tham gia tuyển chọn của Big Deal Records. Tôi qua được vòng loại, ở vòng hai thì có bảy người. Những người năm đó cùng tham gia tuyển chọn với tôi là Yammo và Samuel Seo. Nhiệm vụ vòng hai là tổ chức một màn biểu diễn cùng một nghệ sĩ, và tôi thực hiện cùng Dead'P hyung.

Nhưng khi bước lên sân khấu, đầu óc tôi trống rỗng, tôi chẳng nhớ được lấy một từ... nhưng kể cả thế, người ta vẫn đối xử tử tế với tôi vì tôi còn trẻ. Ngày ấy, Sleepy hyung đã đến và cho tôi số của anh ấy. Sleepy hyung rất thân thiết với Pdogg hyung, người hiện tại vẫn đang đảm nhiệm vị trí sản xuất cho BTS. Ngay cả đến lúc ấy, sự phản đối của ba mẹ tôi vẫn rất mãnh liệt, vậy là tôi quyết định đặt âm nhạc sang một bên mà tập trung vào học hành. Tôi cạo trọc đầu và quyết định dành khoảng thời gian vàng bạc ấy cho việc học. Nhưng rồi tháng Năm, một cuộc điện thoại từ Sleepy hyung gọi đến. Anh hỏi liệu tôi có biết người tên Bang Sihyuk chứ và ngày ấy thì Superstar K thì nổi tiếng lắm. Anh ấy nói ‘Người đó đang chiêu tuyển đó, thử xem sao’ và tôi đã nhanh chóng tìm kiếm về người ấy. Dù khi ấy đã quyết tâm học hành, nhưng trong tôi vẫn khao khát mãnh liệt muốn trở về với âm nhạc.

*Dù khi ấy đã quyết tâm học hành,
nhưng trong tôi vẫn khao khát
mãnh liệt muốn trở về với âm nhạc.*

02

Tôi không hề cho mẹ hay biết mà lần đầu tiên lên đến một nơi gọi là Gangnam, và ở đó có rất nhiều người tuyệt vời. Hồi đó tóc tôi cạo sạch, và tôi đội một cái mũ New Era rồi đến nơi ấy. Ngày ấy, nếu Bang PD đề nghị tôi trở thành một thần tượng thì hẳn tôi đã không chấp nhận. Bang PD có dự định thành lập một nhóm nhạc mang tên BTS có hướng đi không phải là thần tượng, mà giống như 1TYM. Ngài ấy muốn thành lập một nhóm những gã trẻ tuổi có thể rap. Tôi nói rằng tôi có thể tham gia, rồi tôi về nhà. Tôi đã có thể chần chừ lưỡng lự một chút, nhưng ngày ấy tôi đã đồng ý ngay tắp lự. Ba tôi, người đã từng muốn theo đuổi nghệ thuật từ rất lâu rồi, nhưng tôi nghe kể rằng do sự phản đối của bà nội mà ba lại quay trở về con đường học hành. Có lẽ vì ba cũng nhớ về bản thân mình ngày trước nên ba không quá phản đối quyết định của tôi, nhưng mẹ tôi thì quả quyết không đồng ý. Hơn nữa ấy cũng là lúc tôi nhận được kết quả bài kiểm tra thi thử đầu vào đại học và kết quả của tôi thuộc top 1% quốc gia. Với tôi, thời điểm ấy kịch tính theo cách của riêng nó. Mẹ tôi hỏi, sao con lại chọn đi một con đường không chắc chắn như vậy trong khi năng lực học hành của con tốt đến thế.

Lúc ấy tôi chưa có cơ hội cho họ xem những ca từ tôi viết, nên dường như họ khó mà tin tưởng con đường tôi chọn được. Ngày ấy - tôi vẫn phải đi học - nên tôi đã lén lút viết lời lên một tờ giấy giấu trong sách, và khi bị phát hiện tôi đã bị mắng. Mẹ tôi thường thể hiện sự không hài lòng vì chuyện ấy, và bây giờ nghĩ lại, có lẽ lời tôi nói với mẹ ngày đó có chút quá. Tôi nói với mẹ rằng điểm số của con đứng hạng 5000 toàn quốc, nhưng công ty này nói rằng con có rất nhiều tiềm năng, và dù con có cố gắng học hành đến đâu, con cũng chỉ dậm chân ở vị trí 5000 ấy thôi, nhưng nếu là rap, con có thể đứng hạng nhất. "Mẹ, mẹ thích một đứa con trai hạng 1 hay hạng 5000?" và cuối cùng mẹ đã chấp thuận.

Sau một khoảng thời gian đều đặn đi đến công ty ở Gangnam để làm thực tập sinh, vài tháng sau tôi chuyển đến ở trong kí túc xá. Từ đó tôi đã sống luôn ở khu Gangnam này. Khoảng thời gian sống ở đây tôi đã được chứng kiến rất nhiều điều hay ho cũng như gặp rất nhiều người thú vị. Tôi làm thực tập sinh trong khoảng ba năm. Ba năm đó thị trường âm nhạc đã chuyển mình và Bang PD cũng muốn thay đổi. Và sau cùng, tôi đã nhảy và trở thành một thần tượng biểu diễn. Lúc ấy tôi đã cảm thấy vô cùng áp lực, và

*"Mẹ, mẹ thích một đĩa con trai
hạng 1 hay hạng 5000?" và
cuối cùng mẹ đã chấp thuận.*

tôi cảm tưởng tôi đang sống cuộc đời của một kẻ nào khác mà không phải tôi. Bởi điều tôi muốn đeo đuổi đâu phải thế này... nhưng lý do giữ chân tôi ở lại, là vì Bang PD đã hứa rằng sẽ tạo điều kiện cho tôi tiếp tục sáng tác. Ngài bảo sẽ cho tôi sáng tác thứ âm nhạc tôi hằng mong muốn viết ra, chứ không phải do người khác viết ra, vì thế tôi đã chẳng thể bỏ đi. Tôi đã từng thử từ bỏ một lần, nhưng chỉ trong ba tiếng đồng hồ tôi đã bị thuyết phục trở lại (cười)

Ba năm đó trở thành thực tập sinh là khoảng thời gian quý giá với tôi, tôi ở lại và ra mắt dưới BTS. Năm ngoái tôi đã phát hành một mixtape, và chính xác bây giờ đã một năm từ lần ấy. Tôi nghĩ nhạc sĩ nào cũng thế, khoảng thời gian cho ra mắt thì vô cùng tự tin nhưng giờ khi nhìn lại một năm trước, cảm thấy có rất nhiều điều hối tiếc. Tôi từng nghĩ trước khi debut sẽ phát hành một mixtape nhưng hai năm ấy cứ bận rộn mãi thành ra chẳng được như ý muốn. Tôi nghĩ giờ cũng khó mà sống căng thẳng được như hồi đó, và cũng chỉ hồi đó tôi mới có thể sống căng thẳng mãnh liệt như thế.

Toàn bộ các ca khúc trong mixtape mất khoảng bốn đến năm tháng. Thời

gian đó được nghỉ ngơi nên tôi đã bắt tay làm việc rồi phát hành nó, không có chút gánh nặng lớn nào cả. Tôi chọn những ca khúc tôi thích, và những chủ đề tôi đã luôn nghĩ về thời gian ấy.

Tôi đã suy nghĩ mãi về những sự giận dữ và cuồng nộ tôi mang trong mình nhưng giờ khi nhìn lại, những ca khúc ấy không hoàn toàn là tôi, và có những phân đoạn thật sự thiếu chín chắn. Dù mới chỉ một năm trước, nhưng quả thật khi ấy tôi còn quá trẻ, công ty cho tôi toàn quyền quyết định về những thứ tôi muốn làm, nhưng vì ấy là lần đầu tiên, tôi đã thực hiện mà không có một bức tranh toàn thể nào. Khi ấy tôi vô cùng tự tin, nhưng khi thời gian trôi qua tôi lại càng trưởng thành hơn, chuyện hay ho là, mixtape ấy đứng thứ 48/50 trong bài viết "50 Hip-hop Album đỉnh cao 2015" trên tạp chí SPIN. Tôi cũng nhận được nhiều sự chú ý từ DJ Booth. Thực sự tôi rất biết ơn đến những người đã để tâm đến âm nhạc của tôi giống như nó đã vượt qua rào cản ngôn ngữ. Thật sự là một trải nghiệm tuyệt vời, và tôi mong nó đọng lại chút ý nghĩa nào đó, ở mức độ có thể khiến những người yêu thương tôi có thể tin tưởng tôi.

Thật sự là một trải nghiệm tuyệt vời, và tôi mong nó đọng lại chút ý nghĩa nào đó, ở mức độ có thể khiến những người yêu thương tôi có thể tin tưởng tôi.

Tôi đang làm việc với mixtape thứ hai của mình đây, và dường như tôi đã chạm tới một giới hạn rồi. Tôi nghĩ rằng sử dụng những bài hát của người khác là một giới hạn trong việc kể câu chuyện của bản thân, vì thế mấy ngày gần đây, với trái tim đã trở về năm 2007, tôi bắt đầu tự tạo lập beat nhạc. Lần này, tôi muốn mixtape mà tôi đưa ra phải được làm bởi chính bản thân tôi. Thật lòng thì, những ngày thực tập của tôi là những ngày tăm tối. Zico hyung đã nói gì đó như thế này với tôi, rằng anh ấy đã luyện tập để sản xuất nhạc rất nhiều. Lúc ấy tôi đã nghĩ rằng một người rapper chỉ cần giỏi về rap là đủ. Và sản xuất nhạc thì đòi hỏi quá nhiều kỹ thuật. Tôi đã từng thiếu hiểu biết và không thích các loại máy móc vì thế tôi cũng không thích sản xuất nhạc. Tôi đã học được tầm một tháng rồi bỏ cuộc. Giờ thì tôi sâu sắc hiểu được điều ấy, của một người khát cầu đến bản mình. (2) Nhờ bởi việc tôi đã nghe nhạc trong khoảng thời gian rất lâu, tôi có cảm xúc, nhưng tôi không biết thực hư về sản xuất nhạc, thế nên giờ tôi gặp khó khăn. Nếu những ngày thực tập sinh để tâm đến việc sản xuất một chút, tôi nghĩ rằng mọi chuyện sẽ trở nên dễ dàng hơn. Dù sao thì, bởi vì tôi đã nghỉ ngơi rất nhiều trong suốt thời gian đó, có lẽ đó là điều an ủi tôi bây giờ. Tôi đã nghĩ như vậy đó.

(2) Một cụm từ phổ biến có nghĩa là nếu bạn không chuẩn bị trước thời hạn, bạn sẽ thấy mình vật lộn để tìm ra thứ ấy.

Kể từ lúc trẻ, tôi đã thích được đứng trước đám đông và nhận lấy sự chú ý từ mọi người. Tuy nhiên, tôi không thể nắm bắt được họ bởi sự tự cao của mình. Tôi giống dạng người xây đắp từng thứ một, tự khởi tạo, và rồi cẩn thận thể hiện cho mọi người hơn. Bởi vì vậy, có một khoảng thời gian tôi cảm thấy xa lạ bởi chính cái tên của mình. Tôi có mối quan hệ yêu-ghét với tên của mình. Không phải vì bản thân quá tài giỏi mà mới sinh ra cái tên này đâu. Có một bài hát rất nổi tiếng khi tôi còn là thực tập sinh là “Rap Genius” của San-E hyung. Trong bài hát đó, có một đoạn “hãy gọi tao là rap monster, bởi tao rap non-stop.” Những từ này đã để lại ấn tượng lớn. Tôi lấy một đoạn và viết thành lyrics cho một bài hát tôi đang sáng tác lúc ấy, nhưng nó bị mất tiếng ở một vài vị trí lạ nên chỉ có cụm từ “rap monster” được bật ra. Có lẽ công ty cho rằng cái này thú vị, họ bắt đầu gọi tôi như thế để chọc ghẹo. Sau đó, trước ngày debut chúng tôi đã có cuộc thảo luận về nghệ danh của chúng tôi trên sân khấu, và cái tên ấy trở thành nghệ danh của tôi. Mọi người thường hiểu nhầm rằng tôi là Rap Monster bởi vì tôi rap như quái vật. (Cười) Nhưng thực tế, nó cứ thế thành tên của tôi bởi đó là một từ trong bài hát mà tôi viết, và đó cũng là nguồn cảm hứng tôi nhận được từ San-E hyung.

03

Nếu bạn hỏi rằng hiphop có ý nghĩa gì với tôi, thì giờ tôi có thể trả lời được rồi. Đó là điều tôi thích, là một trong những điều tôi thích, là “trong số những điều tôi thích” và là “điều tôi thích nhất”. Ý nghĩa của nó không hơn không kém như thế đấy. Và nói đến thế này, nếu bạn vẫn cho rằng tôi không có kiến thức hay sự tôn trọng cho nền văn hóa ấy, thì tôi không thể làm gì khác nữa; tôi đã cố gắng hết sức có thể rồi. Có rất nhiều thứ mà tôi thích, đầu tiên là âm nhạc, tiếp đó là thời trang, du lịch và sách. Đó là bốn thứ mà tôi thích, và trên tất cả ấy chính là hiphop. Tôi thật sự rất thích thời trang. Tôi nghĩ nếu tôi phá sản trong tương lai thì chắc cũng vì quần áo đấy. (Cười). Tôi mua nhiều lắm. Và vì một vài lí do, thể loại mà tôi thích mang phong cách theo hướng tăm tối một chút, được gọi là “dark-wear” (3) vì thế những bộ đồ ấy cực kỳ đắt tiền. Tôi là kiểu người đầu tư rất nhiều vào quần áo bởi vì tôi sẽ mặc chúng trong thời gian dài và bởi vì tôi nghĩ quần áo là một phương thức đơn giản để thể hiện bản thân. Tôi không thể đi mua sắm thường xuyên, điều này khiến tôi có chút hối tiếc. Tôi không thể đi du lịch

(3) Dark-wear là xu hướng thời trang mang hơi hướng u ám và có hơi chút nổi loạn. Trang phục mang phong cách Dark-wear thường là những trang phục với gam màu tối, trong đó gam màu chủ đạo là màu đen.

Nếu bạn hỏi rằng hiphop có ý nghĩa gì với tôi, thì giờ tôi có thể trả lời được rồi. Đó là điều tôi thích, là một trong những điều tôi thích, là “trong số những điều tôi thích” và là “điều tôi thích nhất”.

xa được, thế nên chủ yếu tôi chỉ đi du lịch một mình ở những địa điểm gần gũi. Tôi đến đảo Nami hoặc Jungdongjin, hoặc Chuncheon. Tôi đi du lịch một mình để sắp xếp lại suy nghĩ và tìm nguồn cảm hứng.

Điều này có thể xem là kiêu ngạo, hay là ảo tưởng, nhưng tôi cố gắng để trò chuyện cùng fan về âm nhạc tôi thích hoặc những rapper tôi thích. Không phải là tôi yêu cầu mọi người thấu hiểu; đúng hơn, đó là bởi có một số người đã nói rằng họ bắt đầu nghe nhạc hiphop nhờ vào tôi. Không hẳn do sự nỗ lực của tôi, nhưng các fan dần trở nên hứng thú với hiphop hoặc rapper và cuối cùng họ tìm đến concert của những người nghệ sĩ khác. Tôi nghĩ rằng đây là một cách mình có thể đóng góp cho phương thức hay nền văn hóa này. Tôi thận trọng nói vậy, nhưng ở mức nào đó nhiều người hâm mộ nghe hiphop, hay nghe rap vì tôi... rõ ràng, có nhiều người trở nên hứng thú với nền văn hóa này, dù trực tiếp hay gián tiếp. Ngay cả khi họ có ý nghĩ ấy dù chỉ một lần, tôi vẫn thật lòng biết ơn. Tôi thực sự rất thích hiphop Hàn Quốc. Garion, Verbal Jint, P-Type, Sould Company, Supreme Team,... Tôi đã sáng tạo ra nhiều thứ bằng việc theo dõi những vị hyung tuyệt vời này, và tôi nhận được những ảnh hưởng vô vàn từ họ.

Đạo gần đây tôi hay nghĩ suy về nhiều thứ, và tôi cảm thấy tôi đã hiểu hơn một chút về con người, về suy nghĩ của họ cũng như những mối băn khoăn bao trùm. Bởi vì những suy nghĩ ấy cứ ở trong tâm trí, nên tôi cứ hoài nghi mãi về nó, cứ muốn nói về nó. Đúng thật là buồn cười. Hiphop cũng đâu phải những thứ tựa vậy. Thành thật thì khi nhận lời phỏng vấn này, tôi cũng đã ngập ngừng về việc liệu tôi có nên làm thế hay không. Dù đúng là mọi việc đều khởi nguồn từ việc tôi yêu thích hiphop. Nhưng nếu bạn hỏi 'hiphop' và 'thần tượng' có song hành tồn tại, thì sẽ nổ ra một cuộc tranh luận dài dòng. Tôi thích hiphop, tôi đam mê nó, nhưng tôi cảm giác trong mệnh đề "Bởi tôi thích hiphop nên tôi sẽ theo đuổi hiphop" là những mớ lịch sử vô tận và những điều ta chẳng thể nhận thấy. Nó vẫn rất khó nhọc. Và tôi nghĩ ta có thể nói, "Tôi thích âm nhạc, tôi đam mê hiphop, và tôi sẽ rap."

Tôi luôn tưởng tượng bản thân trong vòng năm, mười năm tới, nhưng tính ra 5 năm trước tôi vẫn còn là một thực tập sinh, mười năm trước mới may mò biết đến hiphop. Ấy là một điểm khởi đầu vĩ đại, và người tôi tưởng tượng rằng sẽ chẳng có một điểm chung đưng nào với bản thể tôi của hiện tại.

Vậy nên khi tôi cứ cố nghĩ về bản thân sau này, tôi nhận ra chuyện đó chẳng có chút nghĩa lý nào cả. Tôi phác ra một lược đồ không rõ ràng về chuyện đó, nhưng tôi không muốn bị nó trói buộc và tôi mong mình sống tập trung vào khoảnh khắc hiện tại nhiều hơn. Tôi hy vọng mình có thể tin tưởng bản thân nhiều hơn một chút, và trở thành một người có thể tác động tích cực lên mọi người. Khi chân trời tôi được rộng mở hơn, thì tôi lại gặp phải việc đấu tranh bản thể về bản thể mà tôi nghĩ rằng mình đã thấu đáo. Cho nên năm năm, hay là mười năm nữa, tôi muốn trở thành một người có được sự tự tin vào bản thân một cách rõ ràng, và không hề nao núng.

Dạo gần đây tôi đã đọc 'The Stranger,' và Albert Camus nói là "Bức tranh tuyệt vời nhất là bức tranh đơn giản nhất. Có một vùng không gian trống, rồi để họ tô vẽ lên vùng không gian ấy theo cách của riêng mình, ấy chính là nghệ thuật chân chính." Tôi thực sự rất đồng lòng với câu nói ấy. Rap là một thứ gì đó đem đến cảm giác kể lại một câu chuyện của chính bản thân mình, một cách chi tiết nhất, nhưng sau này khi đã dần thân vào nó một thời gian, quan điểm của tôi cũng dần thay đổi. Không phải là "Ta sẽ chinh phục thế giới! Qua câu chuyện cuộc đời mình ta sẽ hát vang về những ước

Albert Camus nói là "Bức tranh tuyệt vời nhất là bức tranh đơn giản nhất. Có một vùng không gian trống, rồi để họ tô vẽ lên vùng không gian ấy theo cách của riêng mình, ấy chính là nghệ thuật chân chính."

vọng cho nhân loại" mà thật ra, chỉ cần một vài người có thể lắng nghe và cảm thấy có chút xúc cảm về những ca khúc ấy, với tôi thế là đủ rồi. Nếu tôi có thể trở thành một dấu mốc trong cuộc đời của ai đó, dù chỉ trong một khoảnh khắc, chỉ nội chuyện đó thôi cũng đã thỏa mãn cái truy cầu của thứ gọi là âm nhạc rồi đúng không?

Ngay cả khi các nền văn hóa và những xúc cảm có khác nhau đi chẳng nữa, nhưng rồi vẫn sẽ có một thứ gì đó đâm xuyên vào khung thời gian. Bởi tôi tin, mỗi một người sống trong thời đại của họ vẫn sẽ có những cảm xúc họ muốn sẻ chia. Cho nên nếu ta nói về chuyện này, thì bằng một cách nào đó hoặc những người khác có thể nắm lấy nó. Tôi cảm thấy không việc gì phải dựng xây một biên giới trong việc muốn truyền tải một thông điệp nhất định. Thứ tôi cảm phục bởi câu từ của Camus là suy nghĩ, là có rất nhiều thứ ẩn nghĩa đằng sau những hình ảnh đa nghĩa thông qua lời nói hay những phép ẩn dụ. Tương lai tới tôi cũng còn rất nhiều thứ phải suy nghĩ về, nên thay vì thu ghem hết mọi câu chuyện của mình rồi truyền tải chúng, thì tôi nghĩ ngược lại, tôi sẽ kể lại chúng một cách từ từ. Tôi cũng sẽ học cách nói năng sao cho không dông dài mà trở nên chính xác hơn. Tôi nghĩ rằng khi đặt

bút viết ca từ, tôi sẽ viết ra 16 chữ và rồi sẽ chọn nhiều hơn, nhưng thay vì thế, nếu tôi có được từng ấy, thì tôi sẽ giảm chúng đi dần dần.

Có rất nhiều thứ tôi muốn làm. Nên bây giờ tôi còn hát nữa kìa (cười) Nói thế này không phải là đùa giỡn hay gì, nhưng nhiều lúc tôi cũng hơi hối tiếc khi lấy nghệ danh là Rap Monster (cười), nên dạo gần đây tôi hay chỉ viết 'Rap Mon' hay 'RM' mà thôi. Có thể trong tương lai, tôi sẽ đổi nghệ danh thành như thế không biết chừng (cười). Nếu đến lúc tôi đổi nghệ danh, mọi người có thể nghĩ rằng tôi đã vượt qua được quá trình của tôi hiện tại rồi (cười). Thật tốt nếu trong năm hay mười năm nữa, người ta sẽ nhìn vào tôi rồi nghĩ "Chàng trai này thật sự muốn làm rất nhiều thứ, và cậu ấy làm tốt theo cách của mình." Dù rằng mọi thứ đều dung hòa với nhau, nhưng không phải món canh hầm thịt heo mà là món canh hầm quân đội (4).

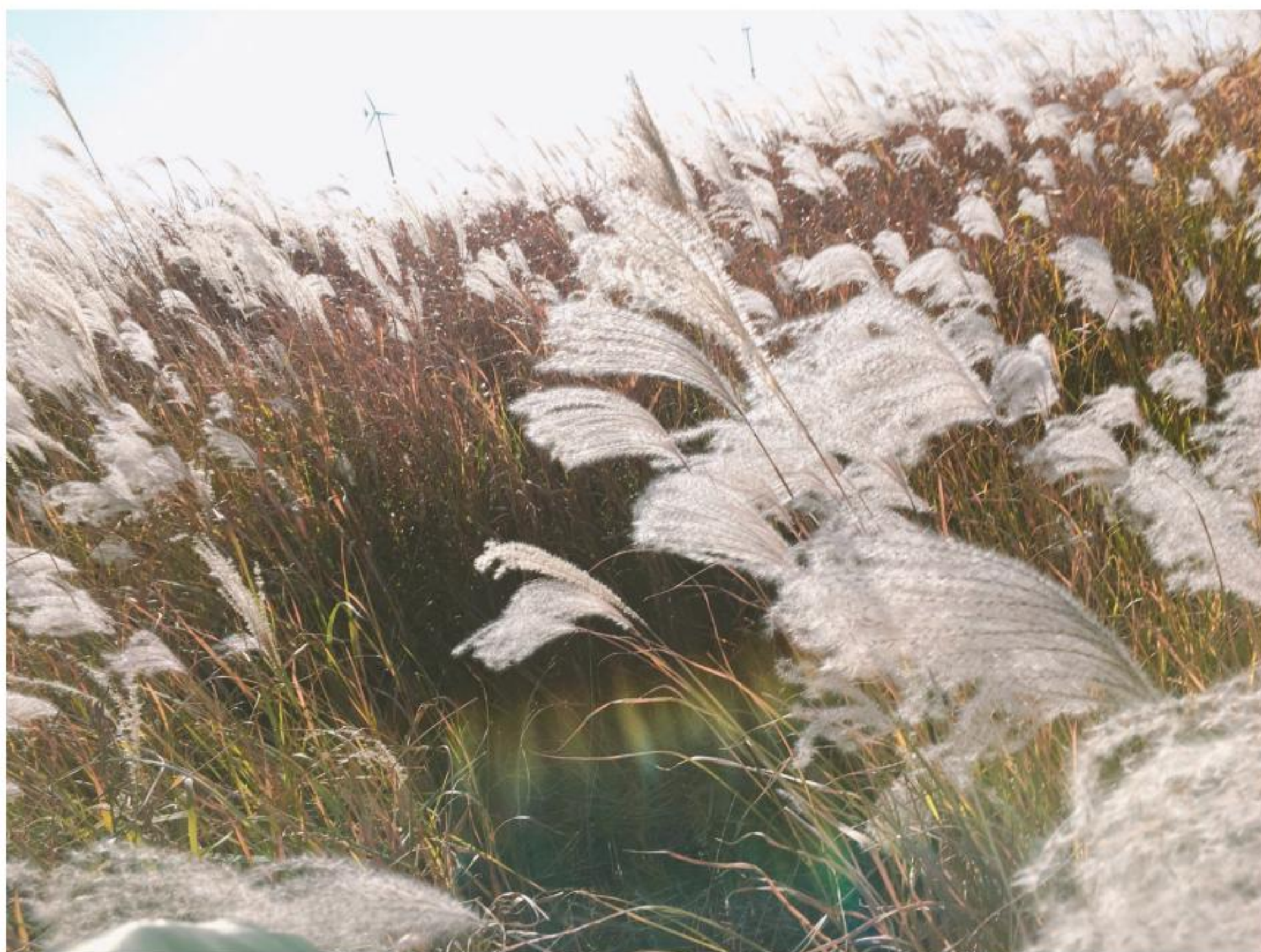
(4) Món budae jjigae là món canh trong quân đội, được nấu bằng cách cho nhiều nguyên liệu vào với nhau. Ở cách nói so sánh này, RM muốn nói rằng mình muốn làm rất nhiều việc trong tương lai.

Tôi có rất nhiều tham vọng, nên khó mà định nghĩa được rằng tôi là người chỉ tập trung làm một thứ. Nhưng tôi cũng không biết. Nó có thể trở thành gánh nặng, cũng có thể trở thành một điều gì đó khác, nhưng trong tất cả những thứ đó, tôi sẽ tìm ra phương thức của riêng mình có thể cân bằng chúng. Và tôi vẫn đang luyện tập để tìm ra phương thức ấy đây. Tôi thật muốn mài giũa và tinh chế nó để cho mọi người thấy được một viên kim cương sáng bóng.

Ngày 18.03.2016

Seoul Nonhyeon-dong,

Văn phòng Big Hit Entertainment.

HIPHOPHADA

- Tự truyện của Rap Monster -

Bản dịch tiếng Anh từ Papercrowns.
Bản dịch tiếng Việt từ Speck of Dust.
Vui lòng không re-up.